

е само къ неговото отечество, за тѣй когато видѣлъ на сзнь небеснатъ славъ, уплашиса и рече: какъ имало богъ и на тѣй мѣсто, а азъ не знаахъ. За тѣй похвалилъ христосъ стоначалника, който ималъ по голѣмъ вѣръ отъ израила (Іакова): защото Іаковъ мислелъ чи богъ не е сѣкаде, а стоначалника позналъ и повѣрвалъ какъ богъ е сѣкаде, сичко види и сичкото свзрша само съ еднъ рѣчь. За тѣй евреите ще вѣдатъ испждени отъ царство небесное, и ще вѣдѣтъ осждени за вѣчнъ (безкрайный) огнь, гдѣто е темнота и скърцаніе на зъбите затѣкното нектѣріе. Тѣй като рекалъ христосъ, казалъ на стоначалника: иди си, и както си повѣрвалъ чи мога съ рѣчь да исцѣре слѣгата ти, да вѣди. И като си отиди, намери слѣгата си здравъ. Но христосъ не само слѣгата мѣ исцѣри, но и стоначалника утврди на вѣръ и показа своатъ голѣмъ силъ и милость, които сѣкога показва и на насъ.

ПОУЧЕНІЕ.

Благочестиви христіани, днешнымъ евангелскій стоначалникъ показва намъ примѣръ, много дѣшеполезенъ. Той като повѣрвалъ христа какъ е истинный богъ, позналъ съсъ колко чистотъ трѣбъло да сѣ приближи до него, защото той като помисли своите грѣхове и видѣ чи не е достоенъ да пріемне христа въ своатъ къщѣ, макаръ да былъ голѣмецъ пакъ не сѣ усрамилъ, но въ срѣдъ Капернаѣмъ предъ сичкіа народъ съсъ вѣръ и смиреніе рече; на христа чи не е достоенъ да влѣзни въ къщѣтъ мѣ, когато искалъ христосъ да отиди въ неговымъ домъ. Шъ божественный гласъ и права истинна! Гледайте той като мислилъ чи не е достоенъ, не смѣлъ да пріемни христа въ къщѣтъ си, а нѣе катадневно слѣшаме апостола Павла като дѣма: който иде томъ хлѣвъ, и пѣе тамъ чаша недостоенъ, повиненъ е за вѣчнъ мъкъ, и пакъ сѣ причащаваме недостойни. Слѣшайте стоначалника какъ исповѣдва предъ сичкіа народъ своето недостоинство, а нѣе безъ да покажаме нашыте грѣхове и недостоинство предъ дѣховника, причащаваме недостойни безъ страхъ. И тѣй отъ какво быка, не отъ дѣво: но защото не размыслѣме нашыте грѣхове и тѣзи тайнъ, коато пріемваме. Намъ сѣ стрѣва чи пріемваме просто хлѣвъ и вѣно, но божіата рѣчь ны увѣрава добрѣ, какъ не е просто хлѣвъ и вѣно, но е тѣлото и крвѣтъ христовъ: защото самъ си христосъ когато нареди причащеніето, зема хлѣвъ предъ апостольте, благослови го, причѣпи го, даде имъ, и рече: земете и яждте, тѣй е моето тѣло, а ката имъ даде чашатъ, рече: земете и пійте отъ неѣ синца, тѣй е моѣта крвѣ. И защото свѣтото причащеніе е тѣлото и крвѣта христовъ, за тѣй не трѣбъ да сѣ причащаваме грѣшни и недостойни, но да вѣдеме чисти и свѣти, какъ